

IV. ПРЕДСТАВЛЕНИЕТО

Когато, значи, работата приключи вечерта, всички ратаи седнаха да вечерят. Бяха толкова много, че седяха на маса, дълга пет метра. А тази маса се намиреше под големи дъбове. Стопанката им донесе четири големи паници боб и три още по-големи – с картофи. Хлапич седеше на масата с ратаите и вечеряше.

Хлапич тъкмо размишляваше как ли ще намери Гита и ще ѝ занесе вечеря. В този момент от храсталака се чу някой да надува малка тръба.

Всички ратаи се обърнаха натам и толкова се учудиха, че на всички им изпопадаха лъжиците от ръцете.

Това, което видяха на пътя между храстите, беше наистина прекрасно.

На малката каручка се возеше Гита в златни одежди. Каручката цялата беше окичена с цветя. В каручката беше впрегнат Бундаш. И въжетата и въжените юзди – всичко беше окичено с цветя, а Бундаш, освен това, на опашката си имаше завързани три широки червени ленти. Отпред на каручката беше забита дълга пръчка, а на пръчката имаше малък обръч. На обръча се люлееше папагалът.

Но най-хубавото беше това:

В каручката седеше Гита, като царица в златна рокля, със разпуснати коси, и тръбеше с малка златна тръба. Тръбата, роклята и лентите Гита беше извадила, разбира се, от своя вързоп.

Бундаш теглеше окичената каручка точно към ратаите.

Как е могъл мъдрият Бундаш да се научи за един ден да кара каручката, това е тайна на Гита. Истински късмет е, че Хлапич има по време на своето пътешествие такъв другар, който и в радост, и в тъга е мъдър и добър!

Всички ратаи започнаха да се смеят – толкова чудесно беше да се види Гита в каручката, а Бундаш пред каручката.

Когато Гита пристигна при ратаите, започна представлението.

Гита скочи от каручката, разстла голяма рогозка от сено и, като се поклони, започна да танцува. Танцуваше, въртеше се като пумпал, подскачаше като птичка, като заедно с това биеше малък барабан.

Докато танцуваше, се провираше през един малък обръч, който държеше в ръка. Сякаш обръчът беше тесен, за да може Гита да мине през него. Но тя, танцувайки, се плъзгаше всяка минута през този обръч, сякаш беше самодива.

Това беше чудесно, но тогава дойде нещо още по-хубаво.

От един дъб до друг Гита завърза високо горе едно въже. Качи се бързо като котка на въжето и започна да ходи по онова тънко въже високо във въздуха. Изглеждаше като лястовица, защото широко беше разперила ръце.

Хлапич ужасен изтича под въжето, за да хване Гита, ако паднеше долу. Но Гита се смееше и ходеше на високо по тънкото въже така уверено, както другите хора по земята. Когато беше на края на въжето, се плъзна по един клон на земята така леко, сякаш беше птица.

„О-о! Такова нещо не бях виждал“ - рече Хлапич.

„О, сега лесно ще намерим кутията на Гита и моите ботушки“ - помисли си радостно след това Хлапич - „Ако оня черен човек ги е скрил в мази, Гита така умело се провира през тесния обръч, че и през миша дупка може да се промъкне в мазите. Ако ги е скрил на таван, Гита така уверено ходи на високо, че може да отиде на всички покриви и на всички тавани и ще намери ботушките и кутията“.

Естествено, че Хлапич се лъжеше, като мислеше така. Гита, значи, се беше научила да се провира през обръчи и да ходи по въже само с цел да се провира през обръчи и да ходи по въже. А друга никаква полза от това толкова голямо

умение изобщо няма да има нито Хлапич, нито някой друг.

Всички ратаи, между впрочем, се възхищаваха на изкуството на Гита, така че забравиха за своя боб и картофи.

В това време Гита се върна на своята каручка и взе онази пръчка с папагала, като я вдигна високо. След това заудря бавно с крак по барабанчето и започна да пее някаква странна песен, която разбират само комедиантите и папагалите.

Папагалът в този момент започна да се върти на онзи обръч. Захващаше се с краката и увисваше главата си надолу, захващаше се с клюн и увисваше краката си, а след това пък се правеше на госпожица на разходка и накланяше глава. И танцуваше като мечка, стъпвайки ту на единия, ту на другия крак. Накрая започна да свири като железница и започна да се върти на обръча.

Въртеше се толкова бързо и толкова пъти на обръча, че някой наистина би се усъмнил дали това е папагал или маймуна, което всъщност е все едно.

А тогава дойде последната изненада и всички се засмяха така, както това е обичайно вече на края на всяко представление. Гита, значи, вдигна пръчката с папагала високо, викна „Лека нощ“ и замахна с пръчката и папагала към Хлапич.

А папагалът моментално литва и кацва на рамото на Хлапич, взема му шапката от главата, хвърля я на земята и започва да крещи и вика: „Покланям се! Покланям се! Лека нощ!“

О, как се смяха на това всички ратаи, а и стопанинът! И Гита крякаше от смях като папагал. Само Хлапич стоеше вкаменен от учудване с папагала на рамо, защото наистина не беше очаквал това.

„Лека нощ! Лека нощ“ - започнаха да викат ратаите, а накрая и самият Хлапич.

„Като ще е комедия, нека да е комедия“ - мисли си Хлапич и слага папагала на земята и го покрива със своята шапка.

„Поклони се още веднъж“ - каза той на папагала.

Разбира се, папагалът не можеше да направи това, защото човешката шапка покрива и най-мъдрия папагал от клюна до опашката.

Папагалът тичаше заедно с шапката като сляпа кокошка, докато Гита не го освободи.

Разбира се, че сега всички се смееха още повече и така завърши представлението.

След това дадоха на Гита за вечеря боб и картофи и стопанинът вече не ѝ се сърдеше, защото ако някой се засмее, не може веднага пак да се намръщи.

„Виждаш ли, че и моята работа е отлична!“ - каза гордо на Хлапич.

„Такава работа е добра, когато е след другата работа“ - отговори Хлапич.

След това всички отидоха да спят.